

dan Nedgang have vi ikke tidligere set paa noget Regeringsforslag. Ikke heller har der tidligere foreligget os Forslag, der søgte at kompensere en Del af denne Nedgang paa en saadan Maade, som den højtærede Finansminister her giver Anvisning paa, nemlig ved en Spiritusskat — en Stempelafgift paa Vin og andre Spirituosa —, der i alt skal indbringe Staten 4 Mill. Kr., og dertil en Arveafgift paa $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Der bliver tilbage en Rest af 2 Mill. Kr., som den højtærede Finansminister mener, at Statskassen kan bære. At enhver Finansminister vil forlange en Kompensation for Nedgangen, er ganske naturligt, thi det viser sig, at ligesom Indtægterne stadig stige, forøges Udgifterne i dertil svarende Forhold. Vi ere nu naaede til et saa gunstigt Resultat paa Finansloven, at der er Balance, idet Indtægter og Udgifter nogenlunde dække hinanden. Dette gunstige Resultat maa vi selvfølgelig glæde os ved, men naturligt er det, at Finansministeren forlanger Kompensation for en væsentlig Del af den Nedgang, der finder Sted, og jeg mener, at vi alle maa paaskønne den højtærede Finansminister, fordi han har forelagt Forslaget saaledes, som han har gjort. Vi blive i høj Grad tilfredsstillede ved, at Nedsættelserne paa Livsfornødenhederne ere saa betydelige, som de ere. Det er et Krav, som er fremkommet, hver Gang vi have haft en Toldlov til Behandling, og at dette Krav er fyldestgjort i saa stor Udstrækning, kan kun glæde os. Den højtærede Finansminister udtalte, at hver Gang vi have haft en Toldlov til Behandling, have Vanskelighederne ved Kompensationsspørgsmaalet været mest fremtrædende, og det er det, som har ført til, at de Toldlovforslag, vi hidtil have haft, ikke have kunnet gennemføres. Det er vistnok meget rigtigt. Hvad der imidlertid væsentlig har bidraget til, at det er gaaet saaledes, er, at man ikke har kunnet røre ved de Beskyttelsessatser, vi have, uden at sætte Haandværkets og Industriens Mænd i stærk Bevægelse. Hver Gang vi have faaet et Lovforslag frem angaaende en Toldreform, ere vi blevne stærkt paavirkede af Industriens Mænd, der blive meget nervøse, hver Gang der er Tale om Nedsættelse af den Beskyttelse, vi hidtil have haft. Da vi i Toldkommissionen indgaaende behandlede dette Forhold, fik vi fra forskellige af Haandværkets og Industriens Folk Indlæg, som alle gik ud paa, at den Beskyttelse, de havde, ikke var for stor, men paa adskillige Punkter tværtimod for

lille, og man kunde her ikke taale nogen Nedgang. Vi fik en hel Samling af Redegørelser og Klager i saa Henseende. Det udgjorde et tykt Bind, som de, der have beskæftiget sig indgaaende med Toldspørgsmaal, kende. Det er dem klart, at hver Gang man rører ved dette Punkt, faar man Haandværkets og Industriens Mænd paa Nakken med Beklagelser over, at Nedgangen i Beskyttelse er ødelæggende for dem.

Under Behandlingen af Regeringens Forslag i 1896—97 modtog Udvalget en Skrivelse fra Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri, der ikke beder, men kræver Opretholdelse af Haandværkets og Industriens Beskyttelse, Værn mod Udlandets Eksportpræmier, Ophævelse af Told paa Haandværkets og Industriens Raastoffer og Ophævelse af Tolden paa den arbejdende Befolknings Livsfornødenheder. Til Slutning nedlægges der en bestemt Protest mod en Toldreform, der strider imod disse Principper. Uagtet det foreliggende Forslag paa to Punkter i høj Grad tilfredsstiller de Krav, der her stilles, synes det dog, som om man er lige nervøs endnu og stiller lige stærke Krav med Hensyn til Beskyttelse. Der stod den 31. Oktober, altsaa i disse Dage, en Artikel i „Nationaltidende“, hvori Redaktionen bl. a. siger: Utvivlsomt kan Nedsættelse af Beskyttelsen paa en Række Punkter kun bæres, hvis Arbejdslønnen kan nedsættes i Forhold. Men netop derfor anser enhver forstandig tænkende Mand en Toldreform som den foreliggende for en Ulykke. Dersom nu „Nationaltidendes“ Redaktion skal betragtes som Tolk for Haandværkets og Industriens Folk, er altsaa Tankegangen den samme nu som tidligere: Man bliver ved at holde fast paa sine Krav, til Trods for, at man ved, at den allerstørste Del af vort Folk lever uden Beskyttelse. Vort væsentligste Erhverv, Landbruget, har ingen Beskyttelse, Handel, Søfart, Fiskeri, Arbejderne, ja endogsaa den største Del af vore Haandværkere, have ingen Beskyttelse, det er kun faa Procent af Befolkningen, der lever under Beskyttelse. (Afbrudelse). Ja, der er mange flere end de nævnte, som ikke leve under Beskyttelse: Embedsmænd og andre, jeg har kun summarisk villet godtgøre, at den væsentligste Del af vore Samfundsklasser ikke har Beskyttelse. Men ikke desto mindre bliver man ved at holde paa Beskyttelsen som forhen uden at indse, at det er ganske nødvendigt at gøre Indrømmelser.

I denne Forbindelse er det ogsaa værd